U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **A. T.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2011, č. j. OAM-1-780/VL-10-P10-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2012, č. j. 4 Az 9/2011 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 6. 2011, č. j. OAM-1-780/VL-10-P10-2007. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka nebyla v době vydání rozsudku Městského soudu v Praze zastoupena advokátem, proto byl napadený rozsudek doručován přímo jí, do vlastních rukou, na adresu X. Podle doručenky obálky, v níž byla písemnost zaslána (č. l. 41), byla písemnost dne 5. 3. 2012 uložena, neboť stěžovatelka nebyla zastižena; zároveň jí byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla. Jelikož si stěžovatelka písemnost nevyzvedla v úložní době a písemnost nebylo možné vložit schránky adresáta, byla dne 16. 3. 2012 vrácena soudu. Dotazem žalovaného Městský soud v Praze zjistil, že stěžovatelka měla od 20. 3. 2012 do 1. 2. 2013 hlášen pobyt na adrese X. Na této adrese byl následně stěžovatelce rozsudek doručen dne 29. 3. 2012. Dne 11. 4. 2012 podala stěžovatelka proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval tím, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení a zda je kasační stížnost podána včas.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

V projednávané bylo tedy nutné nejprve zodpovědět otázku, ke kterému dni nastaly účinky doručení napadeného rozsudku. Soudní řád správní ani jiný právní předpis neobsahuje speciální úpravu doručování písemností v soudním řízení o přezkoumání správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Správní soud je proto povinen postupovat podle § 42 s. ř. s. a dále v souladu s § 42 odst. 5 s. ř. s. podle právní úpravy obsažené v občanském soudním řádu (zákona č. 99/1963 Sb.). Podle § 42 odst. 1 s. ř. s. soud doručuje písemnosti do datové schránky, není-li možné doručit písemnost tímto způsobem, doručuje ji soud soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán. V projednávané věci byla písemnost doručována prostřednictvím držitele poštovní licence. Podle ustanovení § 46b o. s. ř., které vymezuje adresu pro doručování prostřednictvím doručujícího orgánu, je písemnost v prvé řadě nutno doručovat na adresu, kterou účastník uvedl ve svém podání. Soud je tedy povinen v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany zjišťovat místo pobytu účastníka řízení jedině tehdy, pokud má za to, že může být dán některý z důvodů pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) nebo e) zákona o azylu.

Stěžovatelka uvedla v žalobě adresu X. Nejvyšší správní soud má za to, že Městský soud v Praze postupoval zcela v souladu s ustanovením § 46b o. s. ř., jestliže jí doručoval rozsudek na tuto adresu. Pro doručování písemností do vlastních rukou podle § 49 odst. 1 o. s. ř. platí, že nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.

Z doručenky obálky, v níž byl rozsudek stěžovatelce zaslán, je zřejmé, že písemnost byla dne 5. 3. 2012 uložena. Stěžovatelka si písemnost nevyzvedla. Desátým dnem úložní lhůty byl čtvrtek dne 15. 3. 2012, tento den se podle § 49 odst. 4 o. s. ř. považuje za den doručení písemnosti. Za den doručení rozsudku nelze považovat den, kdy si stěžovatelka zásilku převzala při následném doručování rozsudku na adresu, na níž se měla podle sdělení žalovaného zdržovat od 20. 3. 2012.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem,

který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. byl den doručení písemného vyhotovení rozsudku Městského soudu v Praze stěžovatelce – tj. čtvrtek dne 15. 3. 2012. Den následující po dni doručení je podle tohoto ustanovení považován za první den běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty - t. j. dnem doručení, a to na čtvrtek dne 29. 3. 2012. Zákonná lhůta uplynula stěžovatelce marně, kasační stížnost podaná k poštovní přepravě dne 11. 4. 2012 je opožděná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Vzhledem k tomu, že byla kasační stížnost opožděná, nezabýval se Nejvyšší správní soud žádostí stěžovatelky o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. července 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu